

Brat Branham kao mladi propovednik.

The Acts of the Prophet.
Rev. Pearry Green.
Chapter 7.
Serbian.

1937.

Da bismo u potpunosti razumeli Božiju desnicu, u tragičnim događajima 1937. godine, i kako su ti događaji uticali na život Božijeg proroka, hajde da se ponovo osvrnemo na vreme kada je on bio dete, a zatim na godine koje su neposredno prethodile 1937. godini. Brat Branham je rođen u utorak, 6. aprila 1909. godine, i u 1912. godini, kada je imao samo tri godine, imao je svoje prvo viđenje, koje je bio u stanju da zapamti. 16. juna te iste godine, gospodin i gospođa Brumbah su se venčali, i, godinu dana kasnije, u sredu, 16. jula 1913. godine, njihova zajednica je blagoslovena

dolaskom devojčice - bebe, Houp. Dete Vilijam Branham, koje je bilo predodređeno da postane njen budući muž, tada je imalo samo četiri godine, ali su i tada mnogi znaci pokazivali da Božija ruka prebiva na njemu. Tri godine kasnije, sa sedam godina, prvi put je čuo glas, kako mu je progovorio iz vihora, usred krune drveta.

U sredu, 26. marta 1919. godine, rođena je Meda Broj - devojčica kojoj je, takođe, bilo suđeno da postane pomoćnica proroku Božijem, da sa njim podeli gorka razočarenja, tragediju, a takođe i da doživi radost koju je donosio njegov neobičan i nesebičan život.

Između 1928. i 1933. godine, zanimanje Brata Branhama je izgledalo najneverovatnije za budućeg sveštenika: profesionalni boks. Za to vreme imao je četrnaest profesionalnih borbi. Ali, kao uvod u život u službi, gde su udarci sudbine veoma jaki, ovo iskustvo je bilo neprocenjivo u izgradnji njegovog karaktera. Božiji poziv u njegovom životu, stigao je odmah nakon tog perioda kada se obratio, a potom i krstio hrišćanskim krštenjem. Kako je divno što je, još u tako ranoj fazi svog hrišćanskog života, shvatio važnost krštenja u Ime Gospoda Isusa Hrista.

Misionarska baptistička crkva u koju je on išao, krštavala je, naravno, u titule Oca, Sina i Svetoga Duha. U Reči nije mogao da nađe gde je, u prvim danima crkve, bilo ko kršten na bilo koji drugi način, osim u Ime Gospoda Isusa Hrista. U stvari, on je otkrio da, da bi se krstio u titule Otac, Sin i Sveti Duh, to znači krstiti se, uopšte, ni u kakvo ime. Zato je on zatražio da ga krste u Ime Gospoda Isusa Hrista, i tako su ga krstili. Ovo temeljno otkrivenje ostalo je sa njim tokom celog njegovog života, i postalo je osnovni deo njegovog učenja, na kome su mu mnogo hiljada zahvalni.

Dok je posećivao ovu baptističku crkvu, sreo je divnu Houp Brumbah. Kao što se dešava sa svim mladim ljudima na zemlji, formirala se grupa mladih ljudi, sa istim interesovanjima. Sestra Houp i mladi Brat Branham, postali su deo te grupe, koja je kasnije nazvana „Banda“. Stare fotografije pokazuju toplinu i jedinstvo njihove komunikacije. Život se osmehnuo Bratu Branhamu, kada su veze ljubavi privele njega i Sestru Houp bliže jedno drugom. Njihova nežna veza i njegov jedinstveni predlog sestri Houp da se uda za njega, čine prelepu priču koju on priča na svojim trakama, „Priča o mom životu“, i u knjizi Brata Gordona Lindzija, „Čovek poslat od Boga“, koju je ovaj napisao u saradnji sa Bratom Branhamom.

11.juna, 1933. godine, Svetlost se pojavila na reci Ohajo, iznad glave Brata Branhama. Tada su mu bile dvadeset četiri godine. Bilo mu je dato sedam velikih vizija. I još te godine, čvrsto uveren da ga Bog u tome vodi, on je učinio korak vere, i počeo da gradi crkvu. Kakav beskrajn izvor zabave, za one koji u tom poduhvatu nisu videli ništa, osim bezobzirnosti, je postao ovaj siromašni, neokušani, originalni mladi propovednik, koji je, sa osamdeset četiri centa u džepu, krenuo da pokori svet organizovane religije. Uprkos njihovim tvrdnjama da je čuo „od đavola“, i uprkos njihovim strašnim predviđanjima da će „za godinu dana ovde biti garaža“, nastavio je da ide napred, uveren da je to bio taj isti glas, koji mu je nepogrešivo govorio od ranog detinjstva.

Toga jutra, kada je trebalo da položi kamen temeljac crkve (slika br. 7), Bog mu je dao viziju. Dobio je zadatak da pročita 2. Timoteju 4, u kojoj se kaže: „*Jer će doći vreme kada neće prihvatati zdravu nauku... čini delo jevanđelista.*“ Napisao je te stihove na praznom listu svoje Biblije, istrgao je i, zajedno sa spomen-beleškama drugih ljudi, stavio u kamen temeljac. Taj stih je za njega postao temelj na koji se često pozivao u narednim godinama. Svet ga je prihvatio kao jevanđelistu (blagovesnika), ali nije prepoznao da je on bio prorok Božiji, kome je Bog rekao da „*vrši delo jevanđelista*“. Rekao im je: „Možete to pratiti sve do dana, kada sam položio kamen temeljac ovoj skiniji, i tamo je to zapisano na letnjem listu moje Biblije.“

On i sestra Houp su se venčali u petak, 22. juna 1934; on je bio dvadesetpetogodišnji neiskusni propovednik, njegovoj voljenoj nevesti još se nije bila ispunila dvadeset jedna godinu. Iako su im nedostajala dobra ovoga sveta, imali su pun i srećan zajednički život.

Njihov bračni savez je bio star svega nekoliko godina, kada se on prvi put susreo sa pentekostalcima i darovima Duha. To se dogodilo za vreme njegovog putovanja, daleko od kuće, kada je došao na Pentekostalni sastanak i video manifestaciju darova - to je bilo nešto savršeno novo za njegovo baptističko poreklo. Zamoljen je da propoveda na tom sastanku, i iako se trudio da ostane neprimećen, Bog nije dozvolio da to bude nekako drugačije, jer je morao toliko toga da nauči iz svog kontakta sa njima. Njegova propoved se zvala „I On je zaplakao“. Govorio je kako je bogataš podigao svoj pogled u paklu - i počeo da plače. Bogataš je video da tamo nema crkava - i počeo je da plače. Bogataš je video da tamo nema hrišćana - i počeo je da plače. Bogataš je video da tamo nema cveća - i počeo je da plače. Zatim je Brat Branham rekao: „...i ja sam zaplakao“. Propoved je bila jednostavna, ali je ostavila veoma snažan utisak na ljude. Propovednici koji su bili doputovali, pozivali su ga da dođe i propoveda u najudaljenija mesta.

Za vreme ovog susreta sa pentekostalcima, pred njim se pojavila zagonetka. Odnosila se na

govor u jezicima i tumačenja. Na tim sastancima su bila dva čovjeka koja su, kako se videlo, tako divno bila u tome. Jedan je izlagao poruku u jezicima, a drugi je davao tumačenje. To se dešavalo iznova i iznova, svaki put praćeno snažnim pokretom Duha na skupštinu. Jezici i tumačenja su, naravno, prema Svetom pismu, ali Brat Branham je ubrzo saznao da negde nešto nije u redu. Posle sastanka, jedan čovjek mu je prišao i pitao da li on (Brat Branham) ima Svetog Duha. Pošto je on bio veoma skroman, odgovorio je da ne zna. Zatim je čovjek postavio svoje ključno pitanje, pitajući ga da li govori u jezicima.

„Ne“, rekao je Brat Branham.

„Pa“, došao je odgovor sa naznakom samozadovoljstva, „onda nemaš“

Čovjek je pogrešio jer je, budući da je bio u prisustvu Božijeg proroka, pozvanog iz utrobe majke i obdarenog darovima mnogo dubljim od ove telesne manifestacije, privukao na sebe njegovu pažnju, jer je Brat Branham, pre nego što je ovaj uspeo da završi govor, video viziju o tom čovjeku, koja je u potpunosti razotkrivala njegovu grešnu požudu. U viziji je on prikazan sa dve žene, plavušom i brinetom. Taj čovjek je bio oženjen jednom ženom, ali je živio i imao dvoje dece od druge. U sebi je rekao da, ako taj čovjek ima Duha Svetoga, onda on takvog ne želi. Nije ništa rekao naglas.

Za razliku od ovoga, život drugog čovjeka, kroz njegov dar pronicljivosti, predstavljen je Bratu Branhamu kao savršeno čist. Upravo iz tog iskustva, izvukao je lekciju o dve loze. Ista kiša, koja pada na pšenicu, pada i na kukolj. Oni oboje slave Gospoda, dok je jedno je pšenica, a drugo kukolj za spaljivanje.

Uprkos njegovom gorkom iskustvu sa lažnom lozom, pentekostalci su na njega ostavili veoma snažan utisak. Uzbuđeno je pričao svojoj ženi o ljudima koje je sreo, govoreći njoj i drugima o pozivima i ponudama koje je dobio da propoveda. Ali, mnogi od onih kojima je toliko verovao, nastojali su da ohlade njegov žar. I ubrzo su ga odvrtili da se pridruži, kako su ih zvali, „usranim pentekostalcima“, ubeđujući ga da će se sve ovo, zasigurno, završiti neuspehom. Kako je i sam kasnije priznao: slušajući ove ljude, umesto Boga, napravio je svoju najveću grešku.

U petak, 13. septembra 1935. godine, Bratu Branhamu i sestri Houp je rođen sin. Dali su mu ime Bili Pol. Trinaest meseci kasnije, u utorak, 27. oktobra 1936. godine, bili su blagosloveni sa ćerkom, Šeron Rouz, čije ime je izvedeno od Šaronske ruže, Hrista. [U Sinod. prev. „Narcis saronski“ - prev.]. Ali srećno vreme mladog propovednika, koji nije ispunio sve na šta ga je Bog pozvao, isticalo je.

Pred kraj 1936. godine, počeli su da se skupljaju olujni oblaci, donoseći kišu, jaku kišu. Ubrzo se tiha reka Ohajo pretvorila u olujni, brzi potok, preteći da potpuno proguta i uništi selo Džefersonvil. Mladi propovednik Branham, kao ljubitelj prirode i iskusan rečni čovjek, otišao je svojim čamcem da spase druge porodice, i sve koje je mogao, iz poplavljenih voda. Zanesen brigom za druge, našao se nekoliko dana odsečen od žene i dece. Odsečeni jedni od drugih, ostali su u samoći i zbunjenosti, koja je nastala, nakon što se poplava stišala. Upravo u to vreme, dok je mahnito tražio svoju porodicu, Houp se zarazila bolešću, koja je uskoro

okončala njen mladi život.

U zgradi tabernakula, poplavne vode su se podigle toliko visoko, da su klupe i propovedaonica plutale do samog plafona. Za vreme ovog potopa, dogodio se neverovatan događaj, vredan pažnje celog sveta. Brat Branham je ostavio svoju Bibliju na propovedaonici, otvorenu na onom mestu, koje je čitao prethodne nedelje. Uzburkane vode su ušle u zgradu i podigle propovedaonicu i klupe, do samog plafona, međutim, kada je voda pala, propovedaonica se spustila tačno na isto mesto, na kojem je stajala; Biblija je i dalje bila otvorena na istom mestu, i ni kap vode nije pala na Reč Božiju. Klupe su bile druga priča, jer su se srušile naopako. Pošto je prirodno vrsta duhovnog, to je jasno ukazivalo da je sve bilo u redu na propovedaonici, ali nije bilo tako na klupama.

U četvrtak, 22. jula 1937. godine, Brat Branham je pozvan u bolnicu, u kojoj je Houp bila zbrinuta. Sačekao ga je doktor Sem Ejdar, koji je ceo život bio njegov drug. Doktor je imao sumorno lice. „Ako želiš da je vidiš živu“, rekao je, „odmah idi tamo“. Kada je ušao u sobu, njeno slabo, bolešću osakaćeno telo, nekako mu je dalo do znanja da ona napušta ovaj život. Mučen mišlju da će je izgubiti, povikao joj je. Mile crne oči, otvorile su se poslednji put. „Bile“, upitala je, „zašto si me pozvao nazad?“ Opisala mu je prelepu zemlju, po kojoj su je nosila anđeoska bića. Ona je u tom trenutku bila zabrinuta samo za njega. On treba ponovo da se oženi. On zaslužuje da ima nekoga, ko bi ga voleo. Sa ljubavlju na licu, poslednji put je progovorila o njegovoj željenoj pušci, koja mu je toliko značila. „Kada dođeš kući“, rekla je, „pogledaj gore na bife. Tamo imam sakriven novac, novčiće od pet i deset centi, koje sam štedela“.

Taj novac, pet ili šest dolara, bio je tamo gde mu je rekla. Na njenu molbu, uzeo ih je, kupio pušku i ona danas stoji kao nemo svedočanstvo ljubavi i dobrote verne žene i sestre u Gospodu.

Iste noći kada mu je umrla supruga, beznadežno bolesna malena Šeron Rouz, hitno je prebačena u bolnicu. Mladi propovednik je morao da izdrži još jedan zapanjujući udarac. Tek što je telo njegove žene bilo odneto u mrtvačnicu, do njega je stigla vest da mora da požuri svojoj ćerci, pre nego što i ona umre. U bolnici su mu saopštili strašnu vest, da njegovo dete ima tešku infekciju kičmene moždine. Bila je izolovana od ostalih, ali je on izbegao medicinske sestre i prošao do nje kroz podrum zgrade. Dete je strašno patilo. Kada je razgovarao sa njom, činilo se da je pokušavala da mahne ručicom prema njemu, ali bol je bio toliko jak, da su joj se oči izobličavale. Kako je želeo da promeni mesto sa njom i da je spase od tih patnji!

Tada je satana počeo da ga gnjavi, pitajući ga kakvom Bogu on to služi, kada mu žena leži u mrtvačnici, a dete mu toliko pati, i treba da umre. „Ti kažeš da ga voliš, a On tebe voli“, rekao je Satana, „pogledaj šta On sa tobom radi.“ Ovo je bio najteži test za Brata Branhama, ali Reč se probila kroz sav taj debeo sloj: „Gospod je dao, i Gospod je uzeo. Neka je blagosloveno ime Gospodnje.“ Potapšao je svoju dragu ćerku po licu. „Draga“, rekao je, „tata će te sresti na drugoj obali.“

Stigla je subota, dan sahrane sestre Hope. Nije imao parcelu na groblju da sahrani svoju ženu. Njeni roditelji su joj dali svoju parcelu. Opterećen, depresivan i ispunjen očajem zbog

gubitka osobe koju je toliko voleo, na njegovo srce je pao teret da je i njegova ćerka u bolnici visila o koncu između života i smrti. Kovčeg sestre Houp je podignut iznad otvorenog groba, propovednik je rekao poslednje reči, ali Bog je pokazao Bratu Branhamu konačnu pobedu nad grobom, jer je, bacivši pogled na kedrovo žbunje koje tamo raste, video nju kako stoji tamo. Kada se on približio grobnom mestu, ona je prišla iza njega, stavila svoju ruku u njegovu ruku, i stajala tamo u drugoj dimenziji, dok su gledali kako njen kovčeg spuštaju u zemlju.

Mala Šeron Rouz je umrla uveče istog dana, kada je njena majka sahranjena. U ponedeljak je otvoren grob sestre Houp, i mali kovčeg njene ćerke postavljen je direktno na njen kovčeg. Sahranio ju je u naručju njene majke.

Bilo je to užasno vreme tuge i iskušenja za proroka Božijeg. Čak je razmišljao i o samoubistvu. Pitao je Boga zašto ga ne uzme, zbog čega on sve to trpi. Ali, iskusiivši beznade i očaj, jedne noći, kada je zaspao, Bog mu je dao viziju o Nebesima. Činilo se da se on zaista tamo nalazio, šetao je prelepim krajem, kada mu je prišla mlada, veoma lepa devojk, i počela da razgovara sa njim. Izgledala je kao da ima oko sedamnaest, osamnaest godina.

Rekao je: "Mislim da vas ne poznajem."

"Tata", odgovorila je, "ja sam tvoja Šeron Rouz."

"Ali ti si bila samo dete!" - uzviknuo je.

„Tata, zar se ne sećaš kako si učio o večnosti?“ upitala je.

„Ne, sećam se“- složio se on.

„Tata, mama te čeka tamo u kući“, rekla je ona. „Ja ću poći do kapije, i čekaću Bilija Pola.“

On se popeo na brdo i video tako savršenu kuću, koja je nadmašila sve što je mogao da zamisli. Dok se približavao, Houp mu je izašla u susret, to je bila potvrda da je ovo elegantno mesto zaista pripadalo njima. Jednom su, u najranije vreme njihovog braka, pozajmili novac da kupe fotelju firme "Moris", u prodavnici nameštaja, u Pijačnoj ulici grada Luisvila. Za kratko vreme, prelepa zelena fotelja je krasila njihovu dnevnu sobu, koju su dobili zahvaljujući planu „dolar si dobio, polovinu si dao“. Ali, čak i ovo malo finansijsko opterećenje, ispostavilo se da je bilo preveliko za njihov budžet, i on je odlučio da vrati nazad fotelju.

Jednom se vratio kući sa posla, a njegova supruga je ispekla pitu od višanja i spremila razna druga njima omiljena jela, koja je mogla da priušti. Ona ga je jako obradovala, ali, čim je ušao u dnevnu sobu, video je zašto. Toga dana im je oduzeta fotelja, koja mu se toliko dopadala. Houp se trudila da mu olakša taj dan. Sada, pak, kada ga je, u viziji, vodila kroz njihov dom, i kada su ušli u prednju sobu, bio je oduševljen, kada je video tu istu zelenu fotelju. „Bill, tvoj posao je sada završen“, rekla je. - Sada možeš da sedneš i odmoriš se; to ti već niko ne može oduzeti.“

Bili Pol još nije imao dve godine, kada mu je umrla majka. On je se ne seća; sledeće četiri godine, Brat Branham mu je bio i majka i otac. Bila je potrebna velika domišljatost, na primer, pošto nije imao mogućnost da kupi flašicu za bebu, Brat Branham je koristio flašicu koka-kole za svog sina, stavljajući na nju gumenu dudlu. Da se ne bi ohladila, nosio je bocu u unutrašnjem džepu kaputa. Noću bi pripremljenu flašicu stavljao pod vrat, kako bi mu bila dostupna, kada se Bili usred noći budio uplakan.

Nekoliko godina pre smrti sestre Houp, posebno nakon rođenja njene dece, mlada komšinica joj je pomagala u kućnim poslovima i čuvanju dece. Nakon smrti Houp, bilo je prirodno da ova devojka, tada osamnaestogodišnjakinja, nastavi da neguje Bilija Pola. Kakva je uteha bila za Brata Branhama, koji je pretrpeo takav gubitak, da vidi da Bili ostaje štićenik sposobnog, voljenog i poverljivog druga, Mede Broj.

Naravno, počeli su i neizbežni razgovori, u kojima su se mladi propovednik i ova devojka pojavili u ulozi romantičnog para. Iako je to počelo kao nevina šala, razgovori su ubrzo prerasli u zlobne tračeve. Konačno, Brat Branham ju je pozvao k sebi i rekao: „Meda, ti si dobra devojka... Čini mi se da se ja nikada više neću moći oženiti, Meda... Toliko sam voleo Houp. Bolje da prosto nađeš sebi dečka. Hajde da se više ne vidimo. Ti zaslužuješ dobrog muža.“

Sestra Meda (tada je imala dvadeset i dve godine), uznemirena tračevima, ožalošćena što su ljudi pogrešno razumeli njihov odnos, te večeri je otišla kući. Zamolila je Boga za utešni stih iz Pisma, a kada je otvorila Bibliju, otvorile su se stranice Malahije 4:5: „Evo, Ja ću vam poslati Iliju proroka...“

Bog je, takođe, progovorio sa Bratom Branhamom, i nije bilo ni senke nesigurnosti u Njegovim rečima: „Idi, uzmi Medu Broj i oženi je 23. oktobra.“ Tako su se, u četvrtak istog dana, 1941. godine, venčali. On je imao trideset dve godine, ona dvadeset dve. Bili je imao šest godina.

Brat Branham je štedeo novac, da bi išao u lov koji se odvijao za vreme svadbe. Na putu je bio i medeni mesec, tako da je samo kombinovao oboje. Uzeo je svoju mladu ženu i sina, i oni su otišli u lov, koji je i postao njihov medeni mesec. Na ovom putovanju su zamalo umrli u snežnoj mećavi. Ostavio je ženu i sina u maloj pomoćnoj zgradi i otišao u lov, kada se iznenada podigla mećava. Izgubio se i bio odsečen od njih, ali ga je Bog spasao, podsetivši ga na telefonsku žicu, koja se prostirala duž planinskog venca. Jednostavno je pošao u pravcu gde je bila njemu poznata žica, i prateći je, stigao do kolibe.

U nezaboravnoj 1946. godini, u kojoj se anđeo javio Bratu Branhamu, sestra Meda je rodila devojčicu. To se dogodilo 21. marta, i beba je dobila ime Rebeka. Došla je na svet carskim rezom. Rebeka je imala samo nekoliko nedelja, kada ga je Bog pozvao na put, na seriju sastanaka. Dobio je nalog od anđela: da propoveda i započne buđenje, koje će zahvatiti ceo svet. Sledeći put kada je video svoju ćerku, imala je već šest meseci.

Nakon carskog reza na Rebebinom rođenju, lekari su saopštili porodici Branham, da Sestra Meda više ne može da ima decu. Nije ga to previše brinulo, jer je već imao trideset sedam

godina, i ovo bi, verovatno, mogao biti konačan sastav njegove porodice. Ali u leto 1950. godine, dobio je neverovatne vesti. Anđeo mu je došao i rekao: „Imaćeš sina od svoje žene Mede, i nazvaćeš ga Josif.“ Ovo je direktno bilo u suprotnosti sa medicinskim dokazima lekara, ali, kao i Abraham, on nije „uzeo u obzir“ dokaze lekara. Bog je rekao da će dobiti sina od Mede, i da će se zvati Josif, i tu je priča završena. Tako da je on počeo da priča o tome. I zaista, sestra Meda je ponovo očekivala dete. U ponedeljak, 19. marta, 1951. godine, rodila je, ponovo carskim rezom, devojčicu. Dali su joj ime Sara.

Lekari su, naravno, bili začuđeni, ali su priznali da je ovo bio izuzetan slučaj, krajnje neobičan i, u svakom slučaju, ovo je bilo njeno poslednje dete. Ljudi su se usudili da se rugaju. Rekli su takve stvari, da je anđeo, možda, rekao „Jozefina“, a ne „Josif“. Brat Branham se čvrsto držao istine koju je znao: „Anđeo Gospodnji je rekao da ću imati sina od Mede, i zvaće se Josif.“

Krajem 1954. godine, sestra Meda je ponovo zatrudnela. Sada su se širila telesna proročanstva, da, ne samo da će dete umreti, nego će i ona umreti. Jedan čovek je o tome posebno strasno prorokovao, i taj čovek je umro. U četvrtak, 19. maja 1955. godine, u dobi od četrdeset šest godina, Brat Branham je postao veoma ponosan otac jednog dečaka. I dao mu je ime Josif. Rekao je: „Josife, dugo se nisi pojavljivao!“

Neka ovo bude lekcija za svet. Doktori su imali sve činjenice u svojim rukama. Njihovi pregledi kod sestre Mede su dva puta otkrili da je, po njihovom stručnom mišljenju, rađanje dece bilo nemoguće. Ali, anđeo Božiji je rekao nešto drugo. „Neka je Bog u pravu, a svaki čovek - lažov.“

Godine 1960, Brat Branham je imao iskustvo, koje je prvi put ispričao 15. maja, 1960. godine, na snimci pod nazivom "Odbačeni kralj." Ovog iskustva se često sećaju pod nazivom "Iza vela vremena." U njemu je Brat Branham bio uzet (preseljen), i bilo mu je dozvoljeno da pogleda izvan vela vremena. U svojoj priči kaže da mu je, dok je bio tamo, Houp prišla, obučena u belu odoru. Umesto da ga nazove „moj dragi mužu“, zagrlila ga je i rekla „dragi moj brate“. Onda se desilo nešto čudno, jer ga je i druga žena zagrlila i rekla „dragi moj brate“. Dve žene su se zatim zagrlile. Sećajući se koliko je Houp bila ljubomorna, bio je veoma iznenađen ovim, ali je onda shvatio da je to savršena ljubav. Obični ljudski refleksi su bili odsutni u onome što se dešavalo; poročni greh ovog života je nestao. Ali, ispoljavalo se obilje savršene ljubavi. Tokom ovog uzvišenog iskustva, bilo mu je rečeno da će morati da se vrati u ovaj život, na neko vreme, ali će, zatim, doći vreme kada će „svi koje je voleo, i svi koji su njega voleli,“ ponovo biti tamo.

Godine 1963, dok je propovedao otkrivenje Šestog pečata, ispričao je san koji je bio odgovor na pitanje, koje je sestra Meda postavila, nekoliko nedelja ranije. Njeno pitanje je bilo šta će se desiti sa njima na drugoj strani, pošto su ga ona i Houp voleli i on je obe voleo. Ko će mu biti žena? Opet je bio san o Nebesima. On je prisustvovao na velikoj prozivci, a ne na Sudu, na ovoj prozivci su dobijali nagrade. Izvesni anđeo koji je zapisivao, prozivao je imena, i ti ljudi su izlazili napred. Rekao je da je poziv išao otprilike ovako: „Or-man Ne-vill“, i brat Nevil je hodao među ljudima, svi su ga pozdravljali, on se podizao i primao svoju nagradu.

Brat Branham je rekao da je saosećao sa svima koji su tuda prolazili, jer im je moralo biti toliko neprijatno da prođu kroz sve te ljude, kada je, iznenada, čuo glas kako govori: „Vilijam Branham.“ Ranije nije razmišljao o tome, ali sada će morati da ide potpuno istim putem, kao i oni. Prošao je kroz masu naroda, i svi su ga pozdravljali: „Bog te blagoslovio, brate“, tapšali su ga po ramenu, „Bog te blagoslovio, brate“, svi su govorili. On je takođe pozdravljao sve, a ljudi su mu, u međuvremenu, formirali prolaz. Niko nije žurio, jer su imali čitavu večnost za to. Dok se približavao velikim stepenicama boje slonove kosti, pomislio je da će morati sam da se popne na njih, kada je neko stavio svoju ruku u njegovu. Pogledao je, i to je bila Houp. Čim se to desilo, osetio je da je nešto iznenada dodirnuo drugu ruku, pogledao je, to je bila Meda. Zatim su zajedno počeli da se penju uz stepenice.

Žene, setite se reči Brata Branhama da, kada služite svom mužu, služite Bogu. Razmislite o tome, nije rekao da se prozivaju imena žena, ali su se one, zajedno sa njim, penjalele uz stepenice. Ovo bi trebalo da motiviše vas sestre, da duboko volite svoje muževe.

Brat Branham je voleo Sestru Houp i Sestru Medu. Takođe je često govorio da, ako ga volimo, bolje da to pokazujemo njegovoj porodici. Imao je visoko mišljenje o sestri Medi. Znao je da su njene mnoge sede vlasi, rezultat služenja njemu, jer je stajala između njega i javnosti, da bi mu pružala mir, olakšanje od stresa. Pričao je o tome kako ga je volela, iako je često dolazio sa sastanaka, i čim je uspeo da se presvuče, odmah je išao u lov, vratio se iz lova, čim je stigao da spakuje kofer, opet bi odlazio na sastanke. Ali, govorio je da je ona uvek imala sve pripremljeno za njega. Nikada se nije žalila. Ona je, jednostavno, zauzimala svoje mesto žene Božijeg proroka.

Za Brata Branhama, gubitak sestre Houp je bio jedan od najtežih događaja u njegovom čitavom životu, ali, kao što vidite, bila je Božija volja da se Josif rodi od sestre Mede.

<http://www.believersnewsletter.org>

info.bnl.ministries@gmail.com